

Nicolae VASILE

Ping-pong cu gânduri și vieți (10)

(Preludiul unei morți)

Motto

Ping, gândul lui,	El a înțeles, s-a recules.
pong, gândul ei,
ping-pong,	Pong,
ping-pong,
ping-pong,	pong,
din ce în ce mai des.
Când toți înțelegeau, ea	pong,
a ales.
.....
Ping, ping, ping,
și pong nu mai venea.

De mult circulă prin librării o serie de cărți având titluri de genul „*Cură filozofică cu* „ în locul punctelor respective apărând numele unor mari filozofi precum Schopenhauer, Nietzsche, Kierkegaard, Cioran etc. Asta nu înseamnă că cineva și-ar dori să trăiască ca aceștia, să îi ia ca model de viață, ci să folosească învățămintele lor pentru a depăși anumite momente grele în ideea, parafrazând zicala cu popii, *să faci ce zice filozoful, nu ce face filozoful*. În general, înțelepții lumii au dat adesea cu viața-n gard mai mereu, dar au scris ulterior lucruri foarte inteligente inspirate din pățaniile lor, pentru ca alții să nu le repete greșelile.

Există și un caz aparte, care s-a întâmplat altfel, este vorba de părintele filozofiei europene începând din antichitatea greacă, Socrate. El nu a scris nimic, dar a fost un exemplu viu, transformând viața lui într-o pildă pentru contemporanii săi, care s-a transmis ulterior, mii de ani, prin eforturile discipolilor săi, în frunte cu Platon, care au scris despre ceea ce s-a întâmplat atunci.

A fost primul trăirist al lumii, deși nouă ne place să spunem că a fost Nae Ionescu. Similitudine există între echipa lui Socrate (Platon, Xenofon, Protagoras, Charmides, Gorgias, Menon, Phaidon, Parmenide etc) și cea a lui Nae Ionescu (Mircea Eliade, Constantin Noica, Emil Cioran, Mircea Vulcănescu etc.) ca mod de abordare epistemologică, ca întâmplare istorică care se repetă după două milenii, la altă scară. În ambele cazuri, magistrul a dispărut și urmașii le-au făcut *apologiile*.

Din *Apologia lui Socrate* se desprinde spiritul de sacrificiu al acestuia pentru ideile sale, ajungând până la a-și accepta moartea mai bine decât să renunțe la ele, în pofida insistențelor repetate ale elevilor săi. Aceștia îl vizitau pe rând, prezentându-i fel de fel de argumente menite să-l convingă să renunțe la morbida cale aleasă. Nu era vorba de o sinucidere în sensul strict al acesteia, ci de lipsa de voință pentru a evita o condamnare la moarte în schimbul renunțării la niște convingeri. Moarte pentru idei!...

Apropiatii Lui nu îndrăzneau nici măcar să gândească la o posibilă finalitate sumbră, dar gânduri negre nu încetau să le brăzdeze mintea și făceau dese vizite la conacul recent dobândit, căutând să faciliteze integrarea acestuia în comunitatea locală, să-și facă noi cunoștințe, noi relații. Era clar pentru toți că degringolada sa psihică pornise de la ruperea relației cu fosta parteneră și se știe de când există lumea că cea mai bună metodă pentru a uita o femeie este să găsești alta.

Am fost și eu în vizită la El. Am stat acolo mai mult decât alții, o săptămână. Îmi propusesem să-i fac un fel de cură filozofică, mai ales că prin trăiri similare trecusem și eu de două ori în viață, dar am trecut de ele găsind refugiu în adâncul pasiunilor mele profesionale.

În prima zi am luat la cunoștință cu realitățile locului. Cele mai drăgălașe cunoștințe au fost pisica și cățelul. Probabil erau atât de dornice de joacă, pe de o parte, pentru că erau mici ca vârstă, erau pui, și, pe de altă parte, că în tristețea Lui permanentă nu le acorda prea multă afecțiune, deși ar fi fost bine să o facă, din punct de vedere medical.

În a doua zi am mers la o partidă de cumpărături prin zonă, pentru a ne procura ingredientele necesare unei viitoare lecții de bucătărie. Într-o anumită conjunctură, cu câțiva ani înainte, fusesem nevoit să-mi gătesc singur și căpătasem ceva experiență de

bucătar. Am fost impresionat de posibilitățile de aprovizionare din zonă, magazinele de tot felul din București găsimu-se și acolo, în plus erau și furnizori locali de alimente livrate direct de producătorii locali.

Când ne-am întors acasă, înainte de a face manevrele de intrare în curte, a coborât precipitat din mașină, a intrat pe poarta mică și grăbit a ajuns la un copac aflat în apropiere, pe care l-a îmbrățișat strâns, ca pe o ființă. A stat un timp așa, după care s-a desprins și a venit spre mine, simțindu-se dator cu o explicație.

- Sunt încărcat electrostatic aproape continuu. Nu îmi explic de ce!... Prin contact cu ceva legat electric de pământ, cum sunt acești copaci, sarcinile electrice se descarcă pe moment și mă simt mult mai bine, mai liniștit. Mă deranjează treaba asta, mai ales noaptea, când trebuie să cobor să mă descarc prin bradul de lângă scară.

- Și ai de mult problema asta?...

- Da, de dinainte să mă mut aici. Probabil are legătură cu starea mea de tensiune nervoasă.

Brusc a intrat în funcțiune abilitatea mea de inventator, mai ales că era vorba de un fenomen din specialitatea profesională, din domeniul electrotehnică. În studenție am învățat la disciplina Bazele Electrotehnicii după cursul profesorului Alexandru Timotin, care se

specializase în tinerețea sa în modelarea sistemului nervos. Se știe că funcționalitatea acestuia este de natură electrică. Avea pe cineva paralizat în familie și își făcuse o datorie de onoare să descifreze modul de transmitere a semnalelor prin nervi. Citisem niște articole ale dânsului.

Am găsit o soluție pentru descărcarea electrică a corpului, alta decât îmbrățișarea pomilor. Dar întrebarea la care trebuia aflat răspunsul era una de natură medicală: de ce se încărca El atât de mult și aproape permanent?...

Răspunsul era deosebit de îngrijorător. Avea o activitate nervoasă foarte intensă din cauza depresiei în care intrase. Toți oamenii se mai încarcă electric din când în când. Simțim asta când atingem clanța de la ușă, dar nu este decât ceva foarte rar.

Am luat un prelungitor obișnuit. La ștecher am desprins legăturile firelor active, lăsând legată doar împământarea, iar la celălalt capăt, am tăiat prizele păstrând doar firul de împământare pe care l-am legat de o bucată de sârmă de cupru. Oriunde s-ar fi aflat în apropierea unei prize, se conecta cu acest prelungitor pasivizat, descărcarea fiind mult mai eficientă decât îmbrățișarea oricărui copac, pentru că legătura galvanică cu pământul se făcea mult mai direct și cu rezistență mai mică.

În noaptea aceea a dormit buștean, ținând în mână acea împământare improvizată.

Dimineața mi-a mărturisit că a dormise buștean, cum nu se întâmplase niciodată de când trăia în acea stare.

Nu a simțit nimic în acea noapte, nici măcar ursul care a bănănăise pe la ferestrele noastre și la care lătrase destul săracul cățel.